

РЕШЕНИЕ

№ 39645

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8486** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и следващите от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на А. Л., гражданин на Руската Федерация, роден в Д., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № ПО-76/04.08.2025 г. на Директора на териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/ С., с което жалбата му срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК /ПНПОМ/ с изх. № С250022-023-0001849/03.07.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител в ТД на НАП С., е оставена без уважение. Представява се от адвокат И. с пълномощно /л. 14/. Навежда доводи за нищожност, незаконосъобразност и неправилност на решението. Моли решението да бъде прогласено за нищожно, евентуално отменено. В съдебното заседание жалбоподателят поддържа жалбата. Претендира разноски в размер на 10,00 лв. държавна такса, за които представя списък /л. 92/.

В съдебното заседание ответникът се представлява от гл. юрк. К. с пълномощно /л. 86/. Излага съображения за неоснователност на жалбата. Моли решението да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221025000988-020-001/04.03.2025 г. /л. 58/ на В. В. П. в качеството ѝ на заместник на М. А. К.-Н. – началник сектор при ТД на НАП С. на главен инспектор по приходите Г. С. Б. –ръководител на ревизията и на старши инспектор по приходите

М. В. З. е възложено извършването на ревизия за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за периода 01.01.2021 г. – 31.12.2022 г. на А. Л., ЕГН [ЕГН]. Заповедта е връчена по електронен път на 11.03.2025 г.

Със Заповед № Р-22221025000988-023-001/03.04.2025 г. /л. 61/ на М. А. К.-Н. ревизионното производство е спряно на основание чл. 34 ДОПК за периода 03.04.2025 г. до 03.07.2025 г. Заповедта е връчена по електронен път на 03.04.2025 г.

Със Заповед № Р-22221025000988-143-002/25.06.2025 г. /л. 64/ ревизионното производство е възобновено, считано от 25.06.2025 г., със срок за извършване на ревизията – 11.08.2025 г. Заповедта е връчена по електронен път на 30.06.2025 г.

От ръководителя на ревизията е направено Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22221025000988-039-002/25.06.2025 г. /л. 55 - л. 56/. Очакваният размер на задълженията, които ще бъдат установени с РА и ще подлежат на внасяне, е 1 309 993,25 лв., от които 1 008 766,81 лв. главница и 301 266,44 лв. лихва, изчислени към 25.06.2025 г.

С ПНПОМ с изх. № С250022-023-0001849/03.07.2025 г. Б. Х.-Т. - главен публичен изпълнител в ТД на НАП С. /л. 46 -л. 47/ е наложила на А. Л. заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги У. Б. АД за сумата от 40 805,02 лв., както и при доставчик на платежни услуги Обединена българска банка АД за сумата от 809 938,24 лв. ПНПОМ е връчено на 25.07.2025 г. на адв. Т. с пълномощно /л. 49/.

Срещу ПНПОМ е подадена жалба по административен ред от 28.07.2025 г. /л. 22 – л. 45/.

С Решение № ПО-76/04.08.2025 г. /л. 16 – л. 19/ жалбата е оставена без уважение. Решението е връчено на 06.08.2025 г. /л. 20/ на адв. Т..

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира за установено следното:

Жалбата е подадена в 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице с правен интерес от обжалване, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Директора на ТД на НАП е издадено от компетентен орган по чл. 197, ал. 1 ДОПК в законоустановената форма, без съществени нарушения на процесуалните правила, при правилно приложение на материалния закон, като не са налице основания за прогласяване на нищожността на акта.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. Съобразно чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, съгласно чл. 195, ал. 7 ДОПК. Размерът на наложеното обезпечение съответства напълно на размера на очакваното публично вземане – предмет на ревизионното производство. При налагане на предварителни обезпечителни мерки не е необходимо да има установено с влязъл в сила РА задължение, а обезпечение се налага върху предполагаемия размер. Предвид очаквания размер за установяване с РА не е налице свръхобезпечаване на бъдещо вземане. В настоящия случай не е предложена обезпечителна мярка, нито са налице

предпоставките на чл. 195, ал. 5 от ДОПК, поради което тези хипотези няма да бъдат обсъждани. Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК в хода на ревизията, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. Въпреки това, целта на производството по обезпечаване на публичните задължения е да защити интереса на фиска и да гарантира, че държавата ще може да събере установеното публично задължение с лихвите, до окончателното му погасяване. Чрез обезпечението в пари, банкова гаранция или държавни ценни книжа държавата най-бързо и лесно би се удовлетворирила в сравнение с останалите предвидени обезпечителни мерки, в това число заповор върху дружествени дялове, като в случая е наложен заповор върху банковите сметки на жалбоподателя. Друг е въпросът, че видно от събраните доказателства, лицето не разполага с друго движимо или недвижимо имущество, върху което да бъде наложено обезпечението, поради което и процесният заповор се явява единствената възможна обезпечителна мярка. Това обстоятелство не е опровергано в хода на съдебното производство.

В случая, както публичният изпълнител, така и съдът, в производството по чл. 197 ДОПК, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи. Преценката на публичния изпълнител в обезпечителното производство се ограничава до избор на съразмерна обезпечителна мярка, а проверката на съда - до това дали публичният изпълнител е упражнил оперативната си самостоятелност правилно като държи сметка за принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. Освен това законът държи сметка и за защита интересите на ревизираното лице като му дава възможност по чл. 229, ал. 1 ДОПК да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му или ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяваното му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 ДОПК. Такива няма данни да са правени, въпреки повдигнатите възражения за препятстване на дейността на жалбоподателя, които съдът намира за недоказани.

Неоснователно е твърдението за липса на мотиви на обезпечителна нужда. Налагането на предварителни обезпечителни мерки е изключение от общото правило – обезпечаване се не установено и изискуемо публично вземане, а само очаквано такова. Публичният изпълнител е обвързан с посочения в искането предполагаем размер, т.е. в това отношение действа в условията на обвързана компетентност. Окончателният размер на публичните вземания ще бъде установен едва с влизането в сила на ревизионния акт. Възраженията на жалбоподателя във връзка с ревизионното производство по отношение наличието и размера на предполагаемото вземане, са неотнормими към настоящия спор. Обезпечителната нужда се доказва от факта на разпореждането

със суми по банковите сметки, което би препятствало събирането на бъдещото предполагаемо вземане.

Наведените твърдения за незаконосъобразност на Решението поради това, че били извършвани действия по предварителното обезпечение при спряно ревизионно производство настоящият състав счита за неоснователни. Касае се за две отделни, самостоятелни производства, с различен предмет, осъществявани от различни органи. В чл. 4 от ДОПК изрично е уредена самостоятелността на двете производства, като е посочено, че органите по приходите и публичните изпълнители осъществяват производствата самостоятелно. При изпълнение на правомощията си те са независими и действат само въз основа на закона. По-нататък, в чл. 12, ал. 1 и ал. 4 от ДОПК изрично са разграничени правомощията на органа по приходите и публичния изпълнител. Редът за обжалване на ревизионния акт и на ПНПОМ също е различен, респ. по чл. 152 и сл. от ДОПК и чл. 197 от ДОПК. Безспорно наличието на ревизионно производство е предпоставка за обезпечителното такова, с оглед обслужващия характер на последното. Но извън тази взаимовръзка двете производства протичат самостоятелно и спирането на ревизионното производство, което възпрепятства извършването на действия по ревизията, не води до невъзможност за извършване на действия и налагане на обезпечителни мерки, тъй като същите не съставляват действия по ревизията, т.е. по установяване на данъчни задължения /чрез извършване на насрещни проверки, изискване и приобщаване на документи и пр./. Макар и спряна, ревизията е висяща и няма пречка евентуалните публични задължения да бъдат обезпечавани. Мотивите на настоящия състав по отношение извършването на действия по обезпечаване и налагане на ПОМ при спряно ревизионно производство се подкрепят от Решение № 16684 от 15.05.2025 г. на АССГ по адм. д. № 2394/2025 г.; Решение № 5809 от 5.10.2023 г. на АССГ по адм. д. № 6007/2023 г.; Решение № 785 от 5.02.2024 г. на АССГ по адм. д. № 10820/2023 г.

Възраженията на дружеството по отношение на това, че ПНПОМ е издадено повторно, след като с Решение № 22903 от 03.07.2025 г. на АССГ по адм. д. № 4830/2025 г. е отменено Решение на № ПО-41/24.04.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., като не били съобразени мотивите на съдебното решение и повторното налагане на ПОМ било недопустимо, са неоснователни. Наличието на съдебен акт не е пречка за налагане на нова обезпечителна мярка, доколкото тя не съвпада с тази, по чиято законосъобразност съдът вече се е произнесъл. Повторно налагане на обезпечителни мерки е допустимо, но при наличието на нови и различни факти и предпоставки. Видно от искането за налагане на ПОМ, от ПНПОМ и Решението на директора на ТД на НАП С. в хода на ревизията е установено извършването на преводи към две банкови сметки в О. с основания „own account“. Спорните банкови сметки не фигурират в регистъра на БНБ относно притежавани от жалбоподателя банкови сметки. От О. е изискана информация, като в отговор от банката е посочено, че А. Л. е титуляр и на двете сметки в О.. Това е факт, който не е бил известен при налагането на първите обезпечителни мерки. В допълнение, няма идентичност между наложените обезпечения с отмененото и с процесното ПНПОМ нито по размер, нито по вид. Възражението, че става въпрос за дообезпечаване е несъстоятелно предвид факта, че размерът на запорираните по банкови сметки суми отговаря на очаквания при установяването му в ревизионното производство размер на публичното вземане. Съдът не споделя становището на жалбоподателя, че с издаването на ПНПОМ се заобикаля влязлото в сила съдебно решение.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че обжалваното Решение № ПО-76/04.08.2025 г. на директора на ТД на НАП С. е постановено при спазване на административнопроизводствените правила и съобразяване с материалноправните норми и следва да бъде потвърдено като законосъобразно, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР

на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 200 лева. Така мотивиран и на основание чл. 197, ал. 3 и 4 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Л., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № ПО-76/04.08.2025 г., издадено от директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА А. Л., ЛНЧ [ЕГН], да заплати на ТД на НАП - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: